

ceà mai singuratică și noaptea mai întenească, apăsător pe Ișda de gulerul mantei sale și de vestimintele sale; astăzi-felul în care semăna cu pe Ișda încă de când la Iisus, iar nu cu Iisus era să fie predată de către Ișda.

Înainte de casa din întâi din Hietsemani, deșurător și soldații lui văzură o ceată de oameni.

— Eată Iisus și apostolii lui, zise Ișda; lăsați-mă, ca să pot să văd cum se va desfășura a da semnașul că veniți.

— Ba fi timp, zise deșurătorul, cândă ne vom îndrepta cu acești oameni săntăși chiară aceia pe care ne sunți tu.

Și zbură caldea lor.

Atunci, Iisus făcu și elă căută-ba până către oamenii care venia spre dănsul, și, îndreptându-se la căpetenia lor, întrebă!

— Ce căută, Aven Adar?

— Elă este! mătură Ișda făcândă ună pasă îndreptă, și apăsândă de brațul de deșurătorul.

— Care elă? întrebă Aven Adar.

— Acela pe care trebuie să vi-lă predă, zise Ișda.

Dar, fiindă cu deșurătorul ce îndoiă de căvintele trădătorului:

— Cătu-mă pe Iisus din Nazaret, zise elă.

Atunci, Cristulă răspunse totă că acela tonă că care întrebăse: „Ce căută?”

— Iisus din Nazaret săntă eș!

Aceste căvinte era prea simle; nimică nu